

NA ASFALTU

France Onič

OB OKNU NA ULICO

V valovih gre tu mimo šum,
ko vodomel praši se v njem bežeči svet,
ljudje, vozila in ljudje,
in med prepadi šuma jaz,
zdaj, zdaj bo groza me podrla.

In med prepadi šuma, glej,
sem vrvohodec, čarovnik,
ki z njim igrajo se vrvi in mreže,
sveta posoda v meni vre, kipí in vre,
ves dan se izkipeti noče.

Izza zidov ob ulici gre zid,
v dvostope urejeni kameniti val,
omamljenega k njemu me zanaša —
Le kam, le kam me to tako
nenehoma ves dan odnaša?

A vendarle, kdo znova vabi
me tiho, strastno še iznad hitenja,
da moram z njim le dalje iti,
da moram v njem le s srcem biti,
ker bom resničnejši še jaz?

Mar ni on z ulice? Je nekdo drug?
Pa dalje grem kot z mesečino,
v hitenju iščem še tišino,
o, človek v meni je vzdrhtel.
Že čutim zemljo, k njej bom šel.

NA ASFALTNI CESTI

Razgrnjen skladno,
zdaj vroč, zdaj hladen,
asfalt na cesti,
a cesta gre tolikokrat
boleče s kom narazen.
Ob cesti so orjaki sivi,
v zobeh držijo žice,
na žicah ptice ne gnezdijo,
le lastovke na njih
o južnih krajih
drobeče govorijo.
Tedaj asfalt zasije mi
v globoki mesečini
in bajka neizrekljiva
nasmeje meni se in vsemu
in vsej ugašeni tišini.

In vsej tišini.
Ker smrt vsak dan
čez tlak drdra furgone,
asfalt vsak dan hiti
za živimi v pogone.
In jaz udiram se v brzine,
na stolpe babilonske zrem,
a v srčiko asfalta pišem
si stihe vseh blodnjav
pa pojem čisto majhen v srcu
si čudežne tišine.

In sam asfalt
ob cesti razdiši
mi vrtnice razkošno,
ki so in bodo zmerom.
In glej, potem je prav,
da se, spremenjeni sanjač,
nevedno izgubljen pobratim
s človekom ceste sam.

ASFALTNO DVORIŠČE

V dvorišču je asfalt pogrizel vso tišino,
a svet nad njim je kakor trd pečat,
popilo meni v srcu je sinjino
in tu ječé šuštim ko suhi lat.
Vetrovi dobri, kod ste se poskrili,
da ste me tu tako brezmočnega pustili?

Vse do lupin izpraznjeni obrazi
nalepili so se mi na dušo v grozi,
da globlje ko pošast skoz mene rije
in me boleče prav do srca razi.
Požar praskeče v meni, gluhi lozi;
na smeh otroški mislim — mi še kdaj zasije?

O ve, otrok ročice, le vzemite
nevidne statve, z njimi razpredite
omame srca, prej ko gluhi ugasnem!
Med tabo, jok otroški, naj si bom na jasnem,
kam se nekoč bom moral sam podati,
ko mi popokajo še zadnji zreli lati.

In glej! Med pisanimi žogami otrok
priplaval nad dvorišče je oblak,
dišeč in rosen, le otroški smeh je tak,
in nad asfaltom, tam razpet ko bel obok,
se sam je nad dvoriščem razcvetel
in v gaj nevidni s ptički oživel.

In tu smo mi, nebogljeni veliki, mali,
ki nori beganju smo se razdali. —
Otrpli jezik naj se mi razveže,
da bo poslej mi lažje, kar je bilo težje,
eonov vzgon naj bo dobrotni meč,
zatre požar naj, vsepovsod besneč!

V minevanju prehitrem znova naj začnem
preprosto pesem trav in polj, kjerkoli grem,
kot jo otroci, naj med njimi zvem,
kako me bo njih bitje drobno, milo
še v gostem nočnem mraku pomirilo,
vrnilo v džungli besov me samo k ljudem.